

nem mehet el gondolkozás és magábaszállás nélkül boldogabb tájak, korok és körülmények magyarja.

Úgy tudom, hogy korán elköltözött író társam és barátom új, félbeszakadt nagy regényének azt a címet adta: „Égő csipkebokor“. Nem ismerem a regényt, de úgy sejttem, hogy az „Égő csipkebokor“ a szenvedések tüzeiben égő erdélyi magyar társadalom. Balogh Endre külső stoikus nyugalma mögött, fényes eszmények és kínos szenvedések lángjában lobogott el egy drága élet, ugyancsak Égő csipkebokor gyanánt. De az Írás azt mondja, hogy Mózesnek Isten jelent meg az égő csipkebokor lángjában. Balogh Endrének is megjelent és benne és általa megjelent nekünk is.

Reményik Sándor.

KÉK VIRÁG.

*Az én szemem nem a tiédnek párja,
Nem nevet és nincs benne kék virág.
Az én szemem két bús virrasztó fáklya
S éjjel lobog reád.*

*A homlokom sem a tiédnek párja,
Nem ifjú már, álmatag és sötét
Bús szerzetes, és mint szent bibliára
Némán hajol föléd.*

*Szívem, szegény ő sem szivednek párja,
Régi óra, magában csendbe jár,
Egy rejtett dal van a művébe zárva,
Mint halódó madár.*

*És jaj, könnyem se lesz a könnyed párja,
Más forrásból zokog fel a folyam,
Sötét árként, mely a multunkat vájja,
De nem együtt rohan.*

*S mégis te vagy az én sorsom leánya:
Egy hasztalan, egy ziháló futás,
A zárt kapun, mely az utat elállja,
A zárt kapun, mely utamat elállja,
Hivő kopogtatás.*

Mészáros Sándor.